בס"ד

העלון טעון גניזה
עלון מס' 576
שבת פר' בלק
שנת תשפ"א

תפארת ענין

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
שלמה בן ויקטוריה ז"ל

לרפואה שלמה
אולגה זימבול בת אמילי

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

מטעמים לשולחן

והצנע לכת עם אלקיך (מתוך ההפטרה)

בהקדמה לספר 'החיים' מסופר על רבי חיים מפראג אחיו של המהר"ל מפראג, שהיה חברותא של הרמ"א, אף שהיה רבי חיים צעיר לימים באותה עת, ואפילו לא נשא עדין אשה. הרמ"א העריך מאד את רב חיים וכבדו ביותר. בכל פעם שהיה הרמ"א נוסע מהעיר, היה משאירו למלא את מקומו ברבנות, למרות שרבי חיים היה כאמור בחור עדין. מטבע הדברים, הוצעו לו הצעות שדוכים של בנות רבנים גדולים, ושל נגידים ידועים, אך הוא סרב לכל ההצעות. יום אחד, כאשר יצא הרמ"א מהעיר, והשאיר את רבי חיים כממלא מקומו, קרא רבי חיים לאחד משדכני העיר, ואמר לו:"שמע, בבקשה, אני רוצה שתחפש עבורי שידוך, יש לי שלוש דרישות לגבי השידוך הזה, אבל הדרישות האלו צריכות להשאר סוד מוחלט ביני ובינך! אסור לך לספר אודותיהן לאיש, אף לא למורנו הרמ"א. האם מתחיב אתה לשמור את הדברים בסוד, ואוכל לומר לך את התנאים לשידוך?" "אני מתחיב", אמר השדכן, שחפץ לבצע את השידוך המיוחד הזה, שיקנה לו פרסום רב. הוא גם היה סקרן, כמובן, לדעת מה יכולים להיות תנאיו של העלוי הידוע. "מה התנאים?". "ראשית, אני רוצה אישה פשוטה מבית פשוט. שנית, אני מבקש שאביה יסכים לתת לי חדר עם ספרים, ושהוא יספק לאישתי ולי את צרכינו החיוניים, כדי שאוכל ללמוד. והתנאי השלישי-שהוא לא יפרסם בין האנשים, שזכה לחתן תלמיד חכם. ברצוני ללמוד בשקט, בלי שיפריעו לי". הלך השדכן, חפש ומצא. לא הרחק מפראג היה כפר קטן, ורופא הכפר נאות לתת את ביתו לרבי חיים לאישה. כאשר חזר הרמ"א, ספר לו רבי חיים שבכונתו לעזוב את העיר הגדולה, ולחפש לו מקום שקט,שם יוכל ללמוד ללא הפרעה. כשראה הרמ"א,שדעתו של רבי חיים נחושה, נתן לו את ברכתו. אנשי העיר לוו את העלוי הגדול, היוצא לדרכו החדשה, אך לאחר מכן חזרו כולם לעיר. רק השדכן הצטרף אל רבי חיים בסתר. הם הגיעו אל הכפר, שבו התגוררה הכלה, נערכה חתונה צנועה, ורבי חיים התישב ללמוד. זמן מה חלף, ומגפה נוראה פרצה בעיר פראג, ילדים ונשים צעירות נפטרו בזה אחר זה. הרמ"א קרא לאנשים יראי שמים מבני קהילתו, ואמר להם:"בדרך כלל, יש לתלות פורענות כזו בעברות בסתר. נסו, נא, לחפש, מיהו שעובר כאן עברות בסתר, ומעורר את הקטרוג הגדול." חפשו האנשים ודרשו, ויום אחד שבו אל הרמ"א ואמרו לו:"מצאנו את הפושע! הבאנו אותו אל בית הרב, הוא נמצא בחדר הסמוך". הורה להם הרב להכניסו, והכניסו אדם קשור. עיניו של הרמ"א חשכו. היה זה רבי חיים. מיד הורה הרמ"א לשחררו מכבליו, והבהיר לכל הסובבים, שטעות נוראה קרתה כאן. לאחר מכן שאל הרמ"א את רבי חיים, איך זה הגיע המצב לידי כך-איך יתכן, שגאון עולם וצדיק כמותו הובל כבול כעברין, ונחשד כעובר עברות בסתר, כמי שמעשיו הם הסיבה למגפה. ספר לו רבי חיים:"עזבתי את העיר, משום שבקשתי ללמוד בשקט. הקב"ה עזר לי, ומלא את בקשתי, ואף נתן לי אישה טובה וכשרה, שהלימוד חשוב בעיניה, ומסעית היא בידי, ויכול אני ללמוד ללא הפרעות, כאות נפשי. ומשום שכך טוב היה לי, חששתי שמא אוכל אני את עולמי בחיי, והתפללתי לקב"ה שיזמן לי קצת בזיונות, לכפר עלי. והנה, רבנו רואה-קבלתי בזיונות. אמנם לא התכוונתי עד כדי כך, אבל לפחות אין אני אוכל עולמי בחיי..." כמובן הרמ"א בקש שיבהירו לכל, שטעות חמורה ונוראה ארעה כאן, ושאדם גדול וקדוש עומד לפניהם, ובקשו את סליחתו. עם זאת, על פי בקשתו המפורשת של רבי חיים, לא פרסם הרמ"א את דבר גדולתו העצומה בתורה. לילה אחד, לאחר זמן מה, הגיע הרמ"א לכפר שבו התגורר רבי חיים. התקרב הרמ"א אל ביתו של רבי חיים, ושמע אותו לומד חברותא. דפק הרמ"א על הדלת, ורבי חיים קבלו בכבוד גדול ובמאור פנים, והזמינו להכנס. נכנס הרמ"א, ולא ראה איש בבית, מלבד רבי חיים. "היכן החברותא?" שאל הרמ"א. "אין לי חברותא", ענה רבי חיים."אני לומד לבד"? "שמעתי שני קולות מדברים בלימוד"אמר הרמ"א. רבי חיים השים עצמו, כאילו אינו יודע על מה שח הרמ"א. "גוזר אני עליך בגזרת רב, שתאמר לי מיהו החברותא" אמר הרמ"א. מול גזרת רב, לא היתה לרבי חיים בררה, והוא ספר לרמ"א בפשטות ובענוה:"החברותא שלי הוא אליהו הנביא". "אם כן", הורה לו הרמ"א,"שאל אותו, מדוע אלי אין הוא בא, ללמוד עמי בחברותא? וענה רבי חיים, על פי אליהו הנביא: לפי שהרמ"א מפורסם כל כך, ויצא שמעו בכל תפוצות ישראל, והפרסום מזיק.

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת בלק

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	6.19	7.14	8.31	9.07
תל אביב	6.21	7.31	8.33	9.04
חיפה	6.23	7.22	8.35	9.05
באר שבע	6.19	7.29	8.31	9.02

הפטרה: "והיה שארית"

ההלכה השבועית

הלכות שבת - טוחן

א. הטוחן חיטים בשבת במכתשת או בריחיים של יד, כשיעור גרוגרת, חייב משום מלאכת טוחן, שכן במלאכת המשכן היו טוחנים סממנים. וכן הטוחן תבלין במכתשת חייב משום טוחן. (הרמב"ם פרק ח הלכה טו). וכתב הרמב"ם עוד שם, וכן המנסר עצים כדי להנות במסורת שלהם, וכן השף לשון של מתכת כדי להשתמש בעפר המתכת כדרך שעושים צורפי הזהב, הרי זה תולדת טוחן וחייב. וכן המחתך עצים אינו חייב עד שידקדק מהם כדי לבשל ביצה קלה. וכן הטוחן רגבי עפר ושוחקן הדק, הוי טוחן. (עי' רש"י ביצה ז' סע"ב, ובספר העתים עמוד שלט, ובטור סוף סי' שב בשם רבינו פרץ).

ב. בנותן חטים בריחיים של מים, והם נטחנים מאליהם, יש אומרים שאינו חייב מן התורה, ויש חולקים.

ג. מותר לדוך פלפלין אפילו הרבה יחד, לצורך השבת, ובלבד שידוכם בקתא (קת) של סכין ובקערה, ולא במכתשת, שצריך שני שינויים להתיר לדוך לכתחילה, קתא דסכינא ובקערה. (ש"ע סי' שכא סעיף ז).

ד. אסור לכתוש מלח במדוכה, בין של עץ בין של אבן, אלא מרסק ביד הסכין בקערה או על גבי שלחן, וכדין הפלפלין. (שם סעיף ח).

(חזון עובדיה)

סיפור השבוע

סיפור ראשון: מעשה בפיטורין

שלום ר' קובי לוי!

מרבית הסיפורים המופיעים במדורך, הם מן הסוג שהייתי מגדיר גדולים, מעוררים, בעלי עוצמה עם השפעה רצינית. לכן, יש לי תחושה שהסיפור שלנו הוא סיפור קטן, זניח מן הסתם, שלא בדיוק שווה פרסום. שנתיים שאני שוקל בדעתי לעניין אותך בו, אבל סוג של יצר דחיינות גורם לאיחור ההתקשרות. אני שמח שענית לשיחה, אשמיע את העלילות, והשאר לשיקול דעתך. ובכן, אני אברך ירושלמי, נשוי שנתיים וחצי ואב לתינוקת. מיד אחרי הנישואין הצליחה אשתי להיכנס למקום עבודה במשרד רציני. האמת היא שכניסתה לעבודה היתה בדרך לא כל כך מקובלת. אחת מקרובותיה נאלצה לעזוב וזו הצליחה לשכנע את הבוס שיש לה מחליפה מתאימה, וכך מבלי לבחון אותה ולבדוק את כישוריה, אשתי החלה לעבוד, כמזכירה זוטרית אמנם, במשרד נכבד למדי. שמחנו מאד, שכן המלגה הצנומה שלי, פלוס משכורתה הסבירה, הותירו לנו מרווח מחיה לא רע בכלל. כעבור כמה שבועות נתבשרנו כי משפחתנו עתידה להתרחב, והודינו לקב"ה על הארת הפנים שלו.

אלא, שהשמחה לא נמשכה יותר ממספר חודשים. סך הכל חמישה. אשתי קיבלה בצהרי יום קיצי אחד מכתב פיטורין, מנומס ולקוני למדי. "אנו מודיעים לך על סיום עבודתך במשרדנו, ומאחלים לך הצלחה בהמשך דרכך". קיבלנו זעזוע והלם לא קלים. מכמה סיבות: הפיטורין באו בהפתעה גמורה, שכן על-פי דיווחי רעייתי, הבוס היה מרוצה ממנה. הפיטורין בוצעו יומיים לפני התאריך הקובע, כלומר התאריך שממנו אסור לפטר אישה שעתידה ללדת. חמישה תלושי משכורת אינם מזכים את העובדת המפוטרת בכספי חופשת הלידה, שהיא בגובה ממוצע של שלוש משכורות אחרונות. הסיכויים שלה למצוא עבודה במצב הזה, שאפו לאפס. אודה ולא אבוש ר' לוי, רתחתי מזעם על הבוס חסר הלב, רציתי לנסוע למשרדו ולהשמיע כלפיו כמה משפטים נוקבים, כמו "יש דין ויש דיין..." אבל אשתי שתחי', עצרה בעדי מלפעול כלפיו. היא אף מנעה ממני מלשוחח עמו בטלפון. ממש אשת אמונה, לדבריה: "אם אנחנו מאמינים שהכל לטובה, אז מדוע בשעת ניסיון כל התיאוריה הזו מתנפצת... מדוע לכעוס? מדוע להקפיד? הפיטורין נעשו כחוק, והקב"ה מעמידנו במצב בו אנו אמורים להתחזק באמונה, ולא לאבד עשתונות". היא באמת אישה גדולה, אבל אני לא היית רגוע, הרגשתי צורך לפעול... לקרוא אותו לסדר.

עברנו ימים קשים מאד. כלתה פרוטה מן הכיס, בקושי שילמתי חשמל ומים, לא היה לי מהיכן לשלם שכירות, ולפנינו עוד חודשים רבים של אבטלה כפויה. אבל הבלגנו והבלגנו, יותר נכון אני הבלגתי, אבל בראשי עלו רעיונות איך לזעזע את הבוס. בשעה טובה זכינו לתינוקת מקסימה מתנת שמים. בשבת שאחרי קריאת שמה של הילדה, הייתי אמור לשלם שכירות... וכסף מניין? ניגשנו אשתי ואני למוסד לביטוח לאומי כדי לברר אולי בכל זאת מגיעים לנו כמה פרוטות, למרות הכל. הפקידה הקשוחה הביטה בחמשת התלושים והפטירה צוננת: "את לא זכאית לדמי חופשת לידה... זה ברור לך". שתקנו וקמנו לצאת. לפתע הפקידה לחצה על ה"עכבר" והחלה לדפדף, ומבטה הקשוח החל להתעדן. "אני רואה פה שקיבלת עוד שלושה תלושים ע"ס 80 ש"ח לחודש, כשהיית נערה בת 17, תלושים אלה מצטרפים לתלושים החדשים" עדכנה הפקידה. אשתי אישרה את הנתון. "נכון, אמי עבדה בניקיון משרדים וחלתה באותה תקופה, ואני בימי לימודיי בסמינר החלפתי אותה כמה וכמה פעמים. צריך לכבד אמא..." הפקידה חייכה, "גבירתי את זכאית לדמי לידה..." היא המשיכה בדפדופיה והבליחה עוד משפט משמח "כמו כן את זכאית לקבל חודשיים של דמי אבטלה". וואו, הכסף הזה כיסה את ההלוואות שלקחתי לשכירות, ואף נותרו לנו כמה שקלים ביד. נס. זה לא נגמר. כעבור חודשיים וחצי ראינו מודעה שמחפשים מזכירה בכירה למשרד גדול ומפורסם, בתנאי העסקה מצוינים. "תנסי" הצעתי לאשתי, "אין סיכוי, הם מחפשים מישהי עם ניסיון". תכל'ס יומיים אחר-כך היא ניגשה לריאיון עבודה. הפעלתי המון קשרים וידידים כדי שהיא תצליח להתקבל, כולל סגן ראש העיר המתגורר סמוך אליו באותו בניין. לפחות 15 נשים בעלות ניסיון רואיינו באותו יום. בשעת לילה קיבלנו טלפון מהבוסית של המשרד הגדול "התקבלת לעבודה, מחר בעשר חתימת חוזה". נדהמנו. אחרי חתימת החוזה המאד מכובד, שכלל משכורת מצוינת עם ביטוח מנהלים ועוד הטבות, שאלה אשתי בסקרנות מרובה: "אשמח לדעת מה הסיבה שזכיתי לתפקיד המכובד", בליבה היא חשבה שאחד מקרובינו שהכיר את בעלי המשרד פעל בנידון. הבוסית השיבה לה: "חשבתי שאת יודעת... הבוס הקודם שלך הוא משרד משנה הנותן שירותים למשרדנו, והוא... הוא המליץ עלייך בחום רב, סיפר על מסירותך ועל כשרונך. והבטיח לי מפורשות שנרווה ממך רק נחת, למרות שאת צעירה וקצת חסרת ניסיון... ואני מאמינה לכל מילה שלו... הוא הספק הכי אמין ורציני שלנו", סיכמה הבוסית. אתה מבין ר' לוי, כמה הקב"ה מפתיע, אתה מבין כמה צריך לדון לכף זכות. הרי יכולתי להתפוצץ על הבוס הקודם, אך הבלגתי. מה הרווחתי? משרה מצוינת לאשתי, במקום צנוע ואיכותי... שכרה של התגברות.

סיפור שני: מעשה בשוקולד

אני אברך ממודיעין עילית בן 25 ואב לשתי בנות קטנות. אני סובל מפריצת דיסק ונסעתי לא מכבר לעשות בדיקת אם. אר. איי. בבית החולים תל השומר, לאחר המתנה ארוכה. התור נקבע ללילה חורפי בשעה 12:45 בערך. נסעתי לבני ברק, ומשם עם גמ"ח הסעות לתל השומר. שם חיכיתי וחיכיתי המון זמן לתור שלי, עד שמאוחר בלילה בערך בשעה 2.00 לפנות בוקר הייתי אחרי הבדיקה, ב"ה.

בעצם כאן מתחיל הסיפור. הייתי מורעב!!! הסתחררתי מחולשה ורעבון. נכנסתי לקיוסק, קניתי שוקולד שאני מאד אוהב, אלא שאחרי הקנייה שמתי לב שהשוקולד שקניתי הינו בהכשר של רבנות פשוטה מאוד, ושיש לו רק דמיון חיצוני לשוקולד עם ההכשר הטוב. ואז נפתחה מלחמה, לאכול או לא?! היצר הרע ניסה לשכנעני: מסכן שלי, אתה מורעב, זה פיקוח נפש... היצר הטוב התנגד, עד שניצחתי ולא אכלתי!!!

הנחתי את השוקולד בכיסי למשמרת, משום שהתלבטתי אם לתתו למי שאוכל רבנות, או לזורקו לפח. השארתיו כאמור בכיס.

חזרתי עם גמ"ח ההסעות לבני ברק, ומשם היה לי טרמפ לכניסה לקריית ספר. נכנסתי לעיר בערך בשעה 4.00 לפנות בוקר וחיכיתי לטרמפ לכיוון השכונה שלי חפציבה, מהלך רגלי של 20 דקות מזרחה. הייתי רצוץ מעייפות ושום טרמפ לא נראה באופק. גם מוניות לא היו באזור. מונית אחת שהזדמנה העלתה אותי אך הורידה אותי מיד, כי קיבלה נסיעת חוץ. ניסיתי לבקש טרמפ מחברת השמירה הפועלת בכניסה לעיר. השומר אמר "אסור לי לעשות טרמפים, אני בשמירה ועושה סריקות בתוך העיר". חשתי עייף ותקוע, אך מחפש ישועה. כעבור כמה דקות של מבוכה, החילותי לשוחח עם השומר הדרוזי על דא ועל הא, שיחה ידידותית שבסופה הענקתי לו את השוקולד, כי אין לו מגבלות של כשרות.

כאן הופיעה הסיעתא דשמיא: השומר הדרוזי טעם את השוקולד, הודה לי מאד והציע לי טרמפ "עד הבית" עם השומר השני שעושה כרגע סריקות! האסור הופך מותר. תוך דקות ספורות נכנסתי בשערי ביתי. שתבין ר' לוי, העיכוב שלי בשערי מודיעין עילית, יכול היה להימשך שעה ארוכה, כי בשעות האלה אין להשיג מונית ולא טרמפים, אבל אני זכיתי לסיעתא דישמיא מופלאה ממש. הישועה – בחסדי שמים – באה ומי הביא אותה? השוקולד בעל הכשרות המפוקפקת שנמנעתי מלאוכלו למרות רעבוני, הוא שזיכני להגיע הביתה בזריזות. הרגשתי בחוש את חיוכו של הקב"ה משמים. אתה לא חושב כך כבוד הסופר?

מילים שכדאי להניף

נכון, ישנם סיפורי השגחה מופלאים ומטלטלים וראוי לרכוש להם כבוד, וללמוד מהם לקח ומוסר, שכן הם מחזקי אמונה. אלא שאנחנו אנשים פשוטים וקטנים ולא מלומדים בניסים, מחויבים לחוש את הקשר עם הריבונו של עולם, דווקא דרך מעשים וניסיונות קטנים, ולא להתייחס אליהם כאל דברים זניחים שבאים ממילא. ומשום כך מאד אהבתי את שני הדיווחים הללו, שפעולתם רבה בעיקר כדי לרענן את אמונתם של אנשים מן היישוב, שלא עושים עסק מכל הטבה מושגחת של אבינו שבשמים.

באדיבות המחבר-הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

אבדתי תכשיט יקר מאד...ניסיתי לשחזר איפה אבדתי אותו, ולא הצלחתי לשחזר. אמרתי כמה פעמים "אמר רבי בנימין..." וכלום...אין...לא מצאתי, נעלם. בצר לי התקשרתי ל"**חסדי ינון**" וניסיתי בכל זאת, למרות שבלבי היתה תקוה קלושה ביותר למצא את האבידה. אבל עשיתי השתדלות. והזמנתי "**פדיון נפש**". שבועים לאחר הפדיון, לאחר שכבר ויתרתי והאמנתי שזה הלך כפרה. הפעלתי יום אחד את הרובוט לנקות את הבית לכבוד שבת, ואחרי חצי שעה שניקה לפתע שמעתי שהוא נתקע, בדקתי למה הוא נתקע, מה הסיבה ומה אני מוצאת... התכשיט. נמצאה האבידה...תודה לבורא עולם, ולשליחיו הנאמנים...

בעילום שם

הבת שלי תינוקת בת כמה חודשים, יום בהיר אחד יצאו לה פצעים בגוף, רופאת ילדים שלחה אותנו לבית חולים, כי לא מצאה מה יש לה, והיא מאד קטנה. בבית חולים נתנו לה כל מני טיפולים. ולא עזר כלום. עד כאן! התקשרתי ל"**חסדי ינון**" שיעשו לה דחוף "**פדיון נפש**", ואכן עשו לה... תוך שעה וחצי הכל נעלם! זה היה משהו נדיר, היינו המומים, אין דברים כאלה...בעצם יש דברים כאלה... אין עוד מלבדו!

בעילום שם

לפני כמה חודשים היתי מונשמת בבית חולים עם הנגיף. כלתי, השם ישמור אותה, היתה צריכה לעבור סקירת מערכות, היתה אמורה ללכת עם בעלה, אבל בגלל המצב שלי, אמרה לו "לך תטפל באמא שלך". והלכה לבד לבדיקה. במהלך הבדיקה אמרו לה שיש חשש שלעובר יש בעיה במח., ושהוא לא בריא ועוד כל מני דברים מפחידים ביותר. היא חזרה המומה. כששמעתי את זה בקשתי שיתקשרו דחוף ל"**חסדי ינון**" ושיערכו לה ולעובר "**פדיון נפש**"...הימים האלה היו מתוחים. היום אני מתקשרת לבשר בשורות טובות, נולדה נכדה בריאה ושלמה, והיום השתחררו הביתה. תודה לבורא עולם, התקשרתי להודות, כי לא צריך לפנות להשם רק שיש צרות, צריך גם להודות לו, על חסדיו הרבים...על כל רגע ורגע...

בעילום שם

נכנסתי לעסקת מכירת נכס עם מישהו ממושב מסוים באזור הדרום, שהנכס עצמו היה בקשיים גדולים, בגלל הצורך בעמידה ודרישות החוקים מול הרשויות. ואני בעצמי היתי בחובות ועוד מכשולים נוספים שהיו וקרו בהמשך, בעיקר בגיוס הכסף לקונה וקבלת המשכנתא. החלטתי לעשות "**פדיון נפש**" כדי לצאת מהברוך הזה. וברוך השם לאחר הפדיון, כל המכשולים הוסרו וזכינו שהדבר בא לסיומו בשעה טובה ומוצלחת. וקבלתי את יתרת כספי שהיה במאות אלפי שקלים, ובזכות זה זכיתי לסגור את כל החובות שלי. ישועת השם כהרף עין... .

ו.י ירושלים

היתה לי תאונה קשה, כף היד התרסקה לגמרי בתאונה. בהתחלה שמו לי גבס, ולא עזר, לא ידעו אם לנתח או לא. גם הרופאים לא תמיד יודעים מה לעשות. היתי ביסורים. אני קוראת כל שבוע את העלון, וזה היה אך טבעי להתקשר ל"**חסדי ינון**" ולהזמין "**פדיון נפש**". לאחר הפדיון החליטו הרופאים לפתוח את היד ואז לתדהמתם גילו שאין שם עצם. השתילו לי פלטינות, וברוך השם, היד חזרה לתפקוד תקין... ישתבח שמו לעד..

בעילום שם

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי
סגולה לברכת שמים

באחד הימים נתן רבי יחזקאל מקוזמיר זצ"ל לרש"ב מפרשיסחא להריח טאבק. שאל הרש"ב את רבי יחזקאל: "מה שמת בתוך הטאבק שהוא מריח כל-כך טוב?" השיב לו הרב יחזקאל מקוזמיר: "שמתי בתוכו את ה"ולא ירע לבבך בתתך לו"" ('מאמר יחזקאל') "נָתוֹן תִּתֵּן לוֹ וְלֹא יֵרַע לְבָבְךָ בְּתִתְּךָ לוֹ כִּי בִּגְלַל הַדָּבָר הַזֶּה יְבָרֶכְךָ ה' אֱלֹקֶיךָ בְּכָל מַעֲשֶׂךָ וּבְכֹל מִשְׁלַח יָדֶךָ" (דברים טו', י') בורא עולם מצווה אותנו לתת לעני, אך לא לתת עם פנים חמוצות ולב שבור, אלא - "ולא ירע ללבך בתתך לו". מה ההבדל בסוג הנתינה? שהרי בכול אחד מהמקרים, בנתינה עם פנים שוחקות ולב שמח ובנתינה עם פנים זעופות ובלב עצוב העני יקבל את שלו, מילאת את חסרונו. ההבדל הוא בברכה שתקבל מהבורא! מבטיחה התורה: "כִּי בִּגְלַל הַדָּבָר הַזֶּה יְבָרֶכְךָ ה' אֱלֹקֶיךָ בְּכָל מַעֲשֶׂךָ וּבְכֹל מִשְׁלַח יָדֶךָ". הברכה מגיעה אל האדם הנותן בלב שמח! כולנו עוזרים, מסייעים, נותנים צדקה ועושים חסד, אשרינו שזכינו. אז למה שלא ניתן את המטבע בלב שמח? למה לא נעזור בשמחה לאדם הנמצא במצוקה? לא רק שנזכה בשכר המגיע לנו אלא אף נזכה לברכה במעשה ידינו, ברכה לא של גדול הדור, אלא בברכתו של בורא עולם! לפני שאתה נותן צדקה תפתח את הלב שלך, תן אותה בשמחה, תחייך, תראה למקבל הצדקה כמה הנך שמח לתת, תתן לו הרגשה טובה, ותזכה לברכת שמים במעשה ידך.

רונן קרתא

הפרשה המצויירת
// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל, בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440